

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνος — δὲ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
 Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἐδρεῦομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐννιάκονα τέσσαρα καὶ δέκα,
 τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Νοεμβρίου πρώτη
 καὶ ντουναῖς λιμώττει.

Ποῦντος χίλια δώδεκα καὶ τρακὸς ἀκόμη,
 καὶ ὅλο κουρελιάζονται τῶν κρατῶν οἱ νόμοι.

Τὸ ξύλινο ζευγάρι
 μὲ πνεύματα λιμάρει.

Α.

Π.— Καὶ δὲν μοῦ λές, παρακαλῶ,
 τί κάνεις ἐκεῖ πέρα;
 Φ.— Μονάχος μου παραμιλῶ
 μαζί μὲ τὸν ἀέρα.

Π.— Ἴδου Μεδούσης κεφαλὴ
 μὲς στής φωτιάς τοὺς κρότους...
 Φ.— Σὲ ποιὸν μιλεῖς, βρε Φασουλῇ;
 Ὅτι πνεύματα τοῦ σκοτούς.

Π.— Τί λές, μωρέ;
 Φ.— Ὅτι αὐτὰ μιλῶ,
 ποῦ δὲν ἀφήσανε μισαλὸ
 ὅτου κόσμου τὸ κεφάλι.
 Π.— Τὶ τσαμπουνᾷς καὶ πάλι;

Φ.— Ἐλάτε, πνεύματ' ἀφανῇ,
 πνεύματα τῆς σκοτίας,
 ὁρμήσετε λυσομανῇ
 στήν γῆν τῆς ἀμαρτίας

Ἐξέγεσιν σαλπίσσετε
 τοῦ κάθε Βασιλείου,
 τὸν ὀλεθρον σκορπίσετε
 παντοῦ τῆς ὑψηλίου.

ὦ πνεύματα κολάσεως,
 ὦ πνεύματα ταρτάρεια,

χαλάσετε τῆς πλάσεως
 τὰ κράτη τὰ μακάρια.

Ἄς γίνουν μόνον οἱ λυγμοὶ
 ἀνθρώπων πᾶνηγύρια,
 ἀνθρώπων ξεφαντώματα.

Ὅρνέων ἄς ἤχοῦν κρωγμοί,
 καὶ κάνετε γεφύρια
 μὲ πολεμούντων πτώματα.

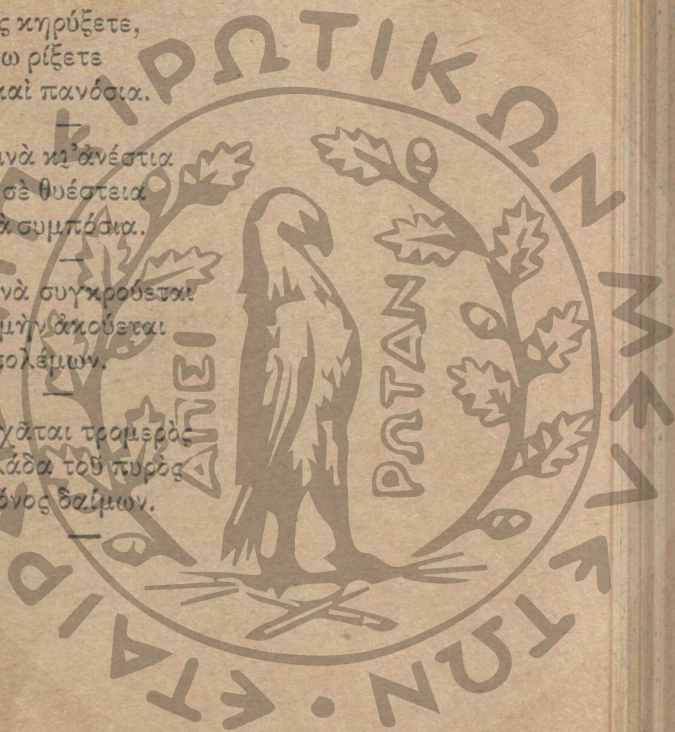
Φρενήρεις στήνετε χοροὺς
 μὲ τῶν Ταρτάρων Μούσας,
 τρυφᾶτε σὲ νεκρῶν σωροὺς
 καὶ σάρκας σπαραζούσας.

Νέας ἀρχᾶς κηρύξετε,
 τεμένη κάτω ρίξετε
 πάνσεπτα καὶ πανόσια.

Πλήθη γυμνὰ καὶ ἀνέστια
 ἄς τρέχουν σὲ θυσεία
 καὶ τρομερὰ συμπάσια.

Τὸ σύμπαν νὰ συγκροβῆται
 καὶ ἄλλο νὰ μὴ δακνῆται
 παρὰ βοή πολέμων.

Καὶ νὰ βρυχᾶται τρομερὰς
 εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ πυρός
 ἀνθρωποκτόνος δαίμων.

Εκείνος νά μ'ας οδηγή,
και μόνον αίματος πηγή
νά γίνη τώρα κάθε γή.

Λιμὸν ἄς πάθῃ κι' οὐ τρανός,
καὶ τὰν τερατὸν τοῦ καθενὸς
ἄς γίνουνε λεπτότερα λεπτῆς ἐντεριῶν ἡς,
ἄς φθείρῃ δύνάμεις φθορᾶς ἀφθαρτά και φθαρτά,
καὶ τέρατ' ἀνθρωπόμορφα καθὼς ὁ Γηρύον ἡς
ἄς μὴν ἀφήσουν ἐλάστησιν καὶ ρόδα καὶ σπαρτά.

Π.— Πάψε, μωρὲ, καὶ μ' ἔσκασες...
Φ.— Μαζί σου δὲν μιλῶ.
Π.— Μὲ τοῦτον τὸν μονόλογο μού' πῆρες τὸ μεγαλό.

Φ.— Ἐμπρός, σκοτίας πνεύματα, παντοῦ βρονταῖς καὶ
[γδοῦποι,
κι' ἄς τρώγ' ἡ μυῖγα σίδερο κι' ἀτσάλι τὸ κουνούπι.
Ἄς μείνῃ τάφος ἔρημος κάθε κοιλὰς πλουσία,
κι' ἐκείνοι ποὺ δὲν πολέμοῦν ἄς γίνωνται θυσία.

Ἐμπρός, ἀεροπλάνα καὶ πηδαλιοχούμενα,
σκοτώνεται καὶ τοῦτους εἰς τὰ καλὰ καθούμενα.

Ἄς μὴν ὑπάρχῃ νόμος
καὶ διεθνῆς συνθήκη,
παρὰ θανάτου τρόμος,
παρὰ θανάτου φρίκη.

Μὲ νόμους ἀνθρωπίνους
ὁ κόσμος ἄς γελά...
ρίχνετε καὶ σ' ἐκείνους
μπόμπαις ἀπὸ' ψηλά.

Πόλεμος ἀπηνῆς
τὰ πάντ' ἄς μεταβάλλῃ,
κι' ἄς τρέχουν Ἐρινὺς
μὲ φίδια στὸ κεφάλι.

Καὶ τοῦτος ὁ πλανήτης,
ποῦ τὸν κυττᾶς καὶ φρίττεις,
ἄς καταντήσῃ μόνον
κρησφύγετον δαιμόνων.

Π.— Πάψε, μωρὲ κανάγια.
Φ.— Κόσμος ἄς ξεψυχᾷ,
κι' ἄς κλαίῃ κουνκουδάγια
καὶ γκιώνῃς μοναχά.

Ἐλάτε, σκότους πνεύματα,
ἔμπρός' στὰ δικά σας νεύματα
καθεὶς ἄς κλίνη γόνυ.

Ἄς φάλουν φόνους ραφιδοὶ
κι' ἀγάπαις ἄς μὴν κελιάδῃ
ἐρωτικὸ τρυγόνι.

Π.— Καὶ γὰρ τὰ κάρβουνα τί λές;
γὰρ τοῦτα μέσα' στὴ Βουλὴ
κουβένταις ἔγιναν πολλαῖς,
κι' ἐξάψεις ἔπαθαν πολλοί.

Φ.— Τὶ κάρβουνα μού' τσαμπουνᾶς ἐν μέσῳ τοῦ πολέμου;
μουντζούραις, ἀδελφούλῃ μου, μουντζούραις, ἀδελφέ μου.
Π.— Ἄμμὲ καὶ τ' αὐτοκίνητα, ποῦ χανε παννυχίδα;
Φ.— Γὰρ τέτοια πράγματα μού' λές μέσα' στὴν καταιγίδα;

Κάρβουνα κι' αὐτοκίνητα
θέματ' ἀξιοθρήνητα.
Κι' αὐτὴν, ποῦ βλέπεις ἀντικρὺ
σὲ πλούτη ν' ἀναθάλλῃ,
μὰ ποῦ τὴν τρώγαμε μικρὴ
τὴν τρώμε καὶ μεγάλη.

Π.— Ποιὰν ἐννοεῖς παρακαλῶ;
Φ.— Δέσιμο θέλεις μὲ τριχιᾶ,
ὅταν δὲν νοιώθῃς πῶς' μιλῶ
γὰρ τὴν γελάδα τὴν παχειά.

Μόνον πόλεμοι σπαράζουν
καὶ τὰ λάσιά μου στήθῃ,
καὶ ποσὼς δὲν μὲ πειράζουν
κουρουφέξαλα συνήθῃ.

Τὶ γὰρ κάρβουνα φωνάζεις κι' αὐτοκίνητα, βρὲ βλάκα,
μέσ' σ' αὐτὸ τὸ πατατράκα
καὶ' στὴν κοσμοχαλασιά,
ποῦ δὲν πιάνεις χαρτοσιά;

Π.— Ὁ πατρίς μου μακαρία,
καὶ διπλὴ πεινᾶς ἀπλήστως,
καὶ διπλὴ παρεξέτράπη.

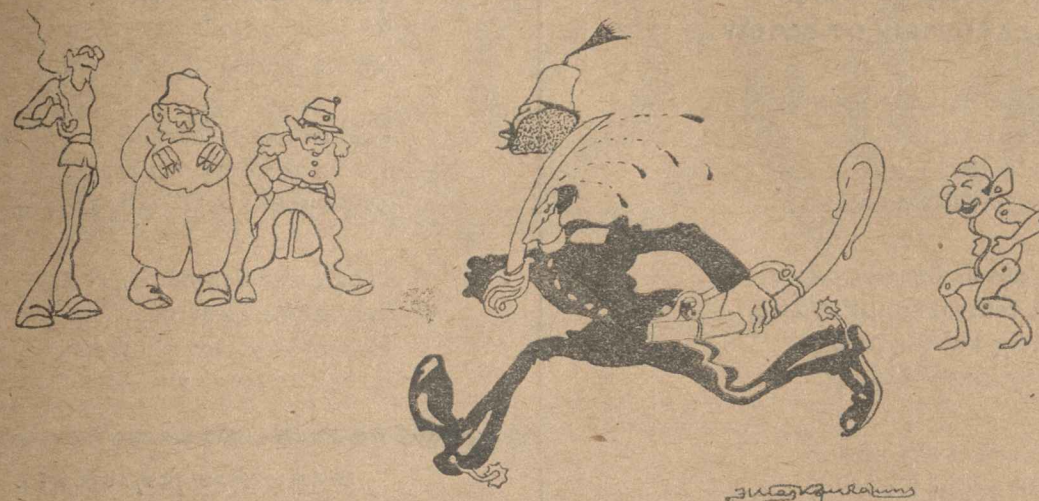
Λευτερία κλεφτερία,
καθὼς ἔλεγε κι' ὁ Χρῆστος,
ὁ πασίγνωστος Ἀράπης.

Β'.

(Ὁ Φασουλῆς ἐντόνως
λαλεῖ καὶ πάλιν μόνος
πρὸς κύκλους ἀοράτων
καὶ σκοτεινῶν πνευμάτων)

Φ.— Πνεύματα, ποῦ δὲν φαίνεσθε ἔμπροστὰ σὲ κάθε μάτι,
μὰ γίνεσθε καταφανῆς
μιάς ἐνεργείας σκοτεινῆς
ἢ δρᾶσις ἢ φθοροποιὸς καὶ σὲ λαοὺς καὶ κράτη.

Σεῖς, ποῦ προστάτας πέρνετε
καταστροφῆς διαδόλους,

Πέφτει καὶ' στὸς τρεῖς ξιφῆρος, μὰ' στὴ φόρα τὴ μεγάλη
τοῦ φεσᾶ τὸ ξίφος κόβει τὸ δικό του τὸ κεφάλι.

καὶ' στὸν πλανήτην σπέρνετε
ἀκάνθας καὶ τριβόλους.

Ἐλάτε νὰ κλονίσετε
δυνάμειν δυνάμεις,
ἐλάτε νὰ κινήσετε
τὸ δάσος τῆς Βερνάμης.

Ἐσεῖς τὸν κόσμον μάθετε
στ' αὐτὰ του νὰ μὴν ἀθάται
καὶ νὰ χ' εἰρήνῃ σ' ἔλα.

Καὶ' στὸ Βερντὲν καὶ' στὸ Βερντοῦν
ἄς καταστράπτουν κι' ἄς βροντοῦν
ἐλέθρου πυροβόλα.

Π.— Τώρα κι' ἐγώ, βρὲ Φασουλῆ, τὴν γλῶσσα μου θὰ λύσω,
κι' ἐγὼ μὲ σκότους πνεύματα' λιγάκι θὰ μιλῶ.

Ἐσεῖς' στὸν κόσμον κρίζετε
θηρίον νὰ φανῇ
καὶ ν' ἀλληλοσπαράζεται
καὶ ν' ἀλληλοκτονῇ.

Ἄρης τὴν πλάσιν ἄς χαλᾷ
χειμῶνες καλοκαίρια,
κι' αἱματ' ἄς στάζουν τὰ παλά
τῆς Κλυταιμνήστρας χέρια.

Ἐμπρός ἔμπρός, ἀδάμαστος πολεμικὴ μανία
διαφορὰς νὰ λύνῃ,
κι' ἄς ροκανίζουν λαίμαργα τὰ κατὰ γῆς κρανία
πεινῶντες Οὐγγόλινοι.

Καθένας τρίτων καὶ δελφίν, κάθε θαλάσσης φάρι,
μία τορπίλλη νὰ γενῇ, κρυφὴ στολ οὐχάλαστρα,
ἥλιος νὰ βγαίνει κόκκινος καὶ κόκκινο φεγγάρι,
νὰ κοκκινίσουν τὰ χρυσὰ καὶ τὰσημένια τᾶστρα.

Ὡ τῶν ἀνθρώπων πλάσις,
οἰστρηλατήσου μ' αἷμα,
καὶ διαρκῶς πολέμα
γὰρ νὰ διασκεδάσῃς.

Κάθε βρωμογουροῦνα
νὰ γίνῃ χρυσάλλις σου,
καὶ καθεμὶν κουροῦνα
πτηνὸν τοῦ Παραδείσου.

Ὡς πότε θὰ πονοῦμε,
ὥς πότε θὰ περνοῦμε,
χαριτωμένη πλάσις,
μὲ τῶν μαχῶν τὰς κρίσεις,
μὲ τὰς ὑποχωρήσεις
καὶ μὲ τὰς προελάσεις;

Κόσμε τῆς συμφορᾶς,
μὰς ἔγινες σκοτοῦρα,
Βερντὲν, Ἀργκόν, Ἀρράς,
Ἰζέρ, Ὑπρ, Ὑπρ, Ὑπρούρα.

Ἐλά' στὴ συμφορὰ σου
κι' ἐπ' αὐτὸ τοῦ Καυκάσου
κάρφωνε Προμηθεῖς.

Γκρέμιζε, χάλα, κτύπα,
χόρταινε κάθε γύπα,
κι' ἄντε νὰ μού' χαθῇ.

Περὶ τῶν Ριζαριτῶν ὡς μελλόντων ὀπλιτῶν.

Ποῖδς ἐκεῖνος, ποῦ κηρύττει
νόμο Στρατιωτικό,
πῶς καὶ κάθε Ριζαρίτη
θὰ τὸν πέρνουν τακτικό;

Καὶ γι' αὐτοὺς θητείας βάρος,
καὶ γιὰ τοὺς καμμιὰ χάρις,
Ριζαρίτης καὶ φαντάρος,
κανονιέρης, καβαλάρης.

Ριζαρίτης' στὸν Στρατῶνα
μὲ σπαθὶ καὶ μὲ Κορῶνα,
νᾶχη τῆς αὐγῆς τὴν διάνα
ξυπνητῆρι καὶ καμπάνα,
νὰ κρατῇ καὶ παραδάνα
καὶ νὰ τρώη κουραμάννα.

Ριζαρίτης δίχως ράσο, Ριζαρίτης μὲ χακί,
καὶ νὰ τρέχη φορτωμένος πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ.

Ριζαρίτης κι' ἀγγαρεία,
κάθε τόσο' στὸ ποδάρι,
φυλακὴ καὶ τιμωρία,
καὶ ν' ἀκούη γιὰ τροπάρι
κάθε μέρα θεωρία.

Ριζαρίτης ὅλος μένος,
δίχως γένεια καὶ μαλλί,
Ριζαρίτης κουρεμμένος,
Ριζαρίτης σὰν γουλί.

Εἶναι νὰ σὲ πιάσῃ μοῦρλα
νὰ τὸν βλέπῃς μὲ ταμποῦρλα,
νὰ τὸν βλέπῃς μὲ τρουμπέταις,
γυλιὺς καὶ μπαγιονέταις

Τώρα θέλουν καὶ τὸν διάνο
μὲ πηλίκιο καὶ σάκκο,
δὲν γλυτόνεις καὶ παπᾶς,
εἰς τὸ Στράτευμα θὰ πᾶς.

Ριζαρίτης μᾶς φωνάζει: βάρδα' μπρὸς γιὰ νὰ περάσω. .
τί παράξενοι καιροί. . .
τώρα θέλουν καὶ τὸ ράσο
μὲ πολεμικὸ μπουρί.

Ὡσὰν Ἄρης ὀπλοφόρος
θὰ βαδίζῃ πηδηκτὸς,
θὰ γενῇ καὶ βαρδιατόρος
καὶ περίπολος νυκτός.

Τεῖναι τοῦτα; θὰ ῥωτήσῃ,
μὰ κανεῖς δὲν θ' ἀπαντήσῃ
καὶ σὲ τοῦτον τὸν καψούλη.

Καὶ μονάχος θ' ἀπορῇ
πῶς' στὰ πόδια του φορεῖ
τῆς ἀρβύλαις τοῦ Στρατούλη.

Ποῖδς ἐκεῖνος, ποῦ κηρύττει
ἓνα τέτοιο ξαφνικό;
Κλάφτε καὶ τὸν Ριζαρίτη,
ἂν τὸν κάνουν τακτικό.

Διάφορα μηνύματα εἶδος τηλεγραφήματα.

Προβαίνουν οἱ Ρῶσσοι,
κι' αὐτοὺς θὰ σαρώσῃ
φεσᾶς φωνασκὸς,
τοῦ κόσμου φοβέρα,
ποῦ σπᾶ σὰν ἄσκος
γεμάτος ἄερα.

Τὸ πᾶν ἀπειλεῖ,
καὶ μόνος' μιλεῖ:
μπαστούνῃ τὰ βρίσκω.

Καὶ τρώει πιλάφι
καὶ γράμματα γράφει
στὸν γέρο Φραγκίσκο.

Ὁ δόλιος τραβᾷ
μεγάλα σεκλέτια,
μὰ λέει καὶ τέτοια
μὲ πάθους χαβᾷ.

Ἀμάν! τί φουσάτο,
τὸν πρῶτο φεσάτο,
Τουρκιὰ μου, συχώρα.

Ἀχ! φέσα, γιατί
σὰν πρὶν τουρλωτῇ
δὲν στέκεις καὶ τώρα;

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸ Μαστίγιον τῆς Κύπρου, ποῦ μὲ στίχους φλογερὸς
φάλλει πόθους ἰδεώδεις, φάλλει πόθους ἱερούς,
εἰς τὸν τέταρτό του χρόνον μπαίνει τώρα μὲ χαρὰ
μὲ κοντύλι, ποῦ τὰ γράφει ἑξάστερα καὶ τσουχτερά.